

Udenrigsministeriet

Folketingets Europaudvalg

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Telefon +45 33 92 00 00
Telefax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
<http://www.um.dk>

Bilag	Sag/ID Nr.	Enhed	Dato
	2017-21572	JTEU	10. april 2018

EUU alm. del – svar på spørgsmål 96 fra stillet den Claus Kvist Hansen (DF) til udenrigsministeren.

Spørgsmål

Associeringsrådet vedtog den 19. september 1980 i afgørelse nr. 3/80, hvordan De Europæiske Fællesskabers medlemsstaters sociale sikringsordninger på tyrkiske arbejdstagere og på deres familiemedlemmer skulle anvendes, men dette blev aldrig implementeret i en EU-forordning. Ministeren bedes redegøre for:

- hvilken retlig status Associeringsrådet afgørelse nr. 3/80 af 19. september 1980 har, og hvorvidt EU's medlemsstater er forpligtigede til at følge afgørelsen
- hvorvidt Associeringsrådets afgørelser som eksempelvis nr. 1/80 og nr. 3/80 skal gennemføres ved en EU-retsakt for at være retligt bindende for medlemslandene, og hvorvidt der er forskel på de to nævnte afgørelses retlige status
- hvorvidt Europa-Kommissionens forslag til en forordning om gennemførelsen af afgørelse nr. 3/80, jf. KOM (83) 13 blev gennemført
- hvorvidt Associeringsrådet betragtes som en lovgivende magt ifølge EU-lovgivningen eller af EU-Domstolen
- EU-Domstolens kompetence til at prøve sager, der vedrører afgørelser i Associeringsrådet nr. 3/80 af 19. september 1980
- hvem der var henholdsvis medlem af og formand for Associeringsrådet, da Associeringsrådet vedtog afgørelse nr. 3/80 af 19. september 1980
- om der i forbindelse med CETA-aftalen skal oprettes et organ i stil med Associeringsrådet, der får myndighedsbeføjelser til at træffe afgørelser uden om Europa-Parlamentet og canadiske myndigheder

Svar

1) Associeringsrådet afgørelse nr. 3/80 har til formål at koordinere medlemsstaternes sociale sikringsordninger, således at tyrkiske arbejdstagere samt deres familiemedlemmer og efterladte får ret til at modtage sociale sikringsydelse. Om den retlige status af denne afgørelse kan det oplyses, at afgørelsen forpligter de kontraherende parter, herunder EU's medlemsstater, jf. associeringsaftalens artikel 22, stk. 1. I henhold til denne aftale har de kontraherende parter samtykket i at være bundet af afgørelserne, og hvis parterne unddrager sig denne forpligtelse, foreligger der hermed en tilsidesættelse af selve aftalen.

2) Det følger af EU-Domstolens praksis, at visse bestemmelser i afgørelse nr. 3/80 ikke har direkte virkning i medlemsstaterne, så længe Rådet ikke har vedtaget de nødvendige supplerende gennemførelsesforanstaltninger jf. sag C-485/07 præmis 70. Bestemmelserne i afgørelse nr. 3/80 kan dog have direkte virkning, hvis de fastsætter en præcis og ubetinget regel, der er tilstrækkelig operationel til at kunne anvendes af en national domstol jf. sag C-485/07, præmis 73.

I forhold til Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen [mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet] følger det af EU-Domstolens retspraksis, at denne afgørelse udgør en integrerende del af EU-retten jf. sag C-192/89, præmis 8 og 9. Det følger endvidere af sag C-192/89, at visse bestemmelser i afgørelse nr. 1/80 kan have direkte virkning i medlemsstaterne.

I forhold til forskellen mellem de to nævnte afgørelses retlige status bemærkes det, at dette vil afhænge af en konkret vurdering af de enkelte bestemmelser, herunder i forhold til om bestemmelserne har direkte virkning.

3) Den 8. februar 1983 fremlagde Kommissionen forslag til Rådets forordning (EØF) om anvendelse i Fællesskabet af Associeringsrådet EØF-Tyrkiet's afgørelse nr. 3/80 om anvendelse af De europæiske Fællesskabers medlemsstaters sociale sikringsordninger på tyrkiske arbejdstagere og deres familiemedlemmer. Dette forslag blev ikke vedtaget.

4) I forhold til om Associeringsrådet kan anses for lovgivende magt ifølge EU-lovgivningen, bemærkes det, at den lovgivende funktion i EU udøves af Rådet og Europa-Parlamentet jf. artikel 14 og 16 i Traktaten om den Europæiske Union (TEU). Associeringsrådet kan således ikke betragtes som en del af den lovgivende magt i EU.

5) Vedrørende EU-Domstolens kompetence til at prøve sager, der vedrører afgørelse nr. 3/80, bemærkes det, at EU-Domstolen er kompetent til at fortolke bestemmelser i afgørelse nr. 3/80 jf. eksempelvis sag C-485/07.

6) Udenrigsministeriet har bedt EU-Kommissionen oplyse, hvem der var henholdsvis medlem af og formand for Associeringsrådet, da Associeringsrådet vedtog afgørelse nr. 3/80 af 19. september 1980. EU-Kommissionen har oplyst, at medlemmerne af Associeringsrådet bestod af de daværende medlemslande (Belgien, Nederlandene, Luxembourg, Tyskland, Frankrig, Italien, Danmark, Irland og UK), EF-Kommissionen og Tyrkiet. Formanden for Associeringsrådet bestod af det roterende formandskab, hvilket i september 1980 var Luxembourg.

7) CETA-aftalen er ikke en associeringsaftale, men en økonomi- og handelsaftale. Af CETA-aftalens artikel 26, stk. 1 fremgår det, at parterne med aftalen opretter Det Blandede CETA-Udvalg bestående af repræsentanter for den Europæiske Union og repræsentanter for Canada. Formandskabet for udvalget varetages i fællesskab af Canadas minister for international handel og EU-kommissæren for handel, og udvalget består af repræsentanter fra EU-Kommissionen og den canadiske regering. Repræsentanter fra EU-medlemslandenes regeringer kan være observerende part til udvalgmøderne. Til sammenligning består associeringsrådet af repræsentanter fra hhv. EU-medlemslandenes regeringer, EU-kommissionen og den tyrkiske regering.

Ifølge CETA-aftalen skal udvalget mødes en gang om året eller efter anmodning fra en af partnerne og er "ansvarlig for alle spørgsmål vedrørende handel og investeringer mellem parterne og gennemførelsen og anvendelsen af denne aftale." Det Blandede Udvalgs primære rolle er således at sikre, at CETA's fulde potentiale realiseres inden for rammerne af aftalegrundlaget. Procedurerne for Udvalgets afgørelser, herunder forudgående interne procedurer i EU eller EU-medlemsstaterne, vil afhænge af afgørelsens indhold og karakter. CETA ændrer ikke på den eksisterende kompetencefordeling mellem EU-institutionerne og medlemsstaterne, eller på eksisterende lovgivningsmæssige procedurer.